

hvorum der foreligger Indstilling fra et Flertal af Sogneraadene. Da det imidlertid ogsaa kan tænkes, at der fra forskellige Flertal kan fremkomme saadanne Indstillinger, der i nogle Punkter ikke kunne forenes, bør Amdsraadene have Myndighed til at samarbejde saadanne Indstillinger paa den hensigtsmæssigste Maade eller vælge imellem uførenelige Forslag. De saaledes tilvebragte Skattevedtægter bør efter visse Aarsrækkers Forløb revideres paa samme Maade, som de ere tilvebragte.

Uden udtrykkelig at være lovhjemlet har den Praksis gjort sig gældende i mange Kommuner, at Sogneraadet paaligner en forholdsvis højere Formue- og Lejlighedsstat paa saadanne Personer, der kun svare en ubetydelig eller slet ingen Hartkornsskat. Det kan ikke nægtes, at saadan Skattefrihed er et „Lejligheds“moment, der kan forhøje Lejlighedsstaten; men der savnes som sagt særlig Lovhjemmel for denne Fremgangsmaade, og den kan derfor næppe benyttes efter nogen stor Maalestok. Imidlertid er den nævnte Praksis saa retfærdig i sig selv, at den formentlig bør ikke alene udtrykkelig lovhjemles, men derved ogsaa udvikles i større Omfang. Man har derfor foreslaaet, at Skattevedtægterne skulle indeholde særlig Hjemmel saa vel som passende Begrænsning for procentvis Forhøjelse af Beskatning af saadanne Indtægter, der ikke hidrøre fra Besiddelse af Hartkorn. Man vil derigennem formentlig imødekomme det berettigede, der ligger til Grund for forskellige Forslag, fremsatte fra andre Sider, gaaende ud paa direkte til Kommunen at beskatte bygningsafgiftspligtige Bygninger. Bortset fra, at Kommunalbeskatningen derved vilde blive knyttet til de udviklede og ofte skiftende Beregninger af Bygningsafgiftspligten, vilde man derved yderligere fæstne en Skat, der hviler paa Assuranceværdien, en daarlig Maalestok for Skatteevnen. Den Forretning, der er nødt til at betjene sig af store Bygninger, er i Forvejen derved behyrdet fremfor den Forretning, hvis Art ikke

medfører en saadan Byrde. Den sidste Art Forretninger maa i sig selv antages at have større Skatteevne end den første; men Skatten vil falde omvendt. Desuden vil man slet ikke særlig ramme saadanne Indtægter, der hidrøre fra Kapital, Embede eller deslige Livsstillinger, hvis Erhverv ikke kræver særlige Bygninger. Alle disse Mømpes ville indgaa, og man vil dog opnaa det væsentlige af Hensigten, ved ikke at indføre noget principielt nyt, men kun lovfæste og yderligere udvikle en alt bestaaende Praksis. Naar der er ytret Frygt for, at den foreslaede Bestemmelse skulde aabne Afgang for gennem Skattevedtægterne at indføre den paatænkte Bygningsstat, skal det bemærkes, at noget saadant er udelukket ved den Bestemmelse, at den forøgede Skat kun maa være en procentvis Forhøjelse af Formue- og Lejlighedsstaten. Skattevedtægten bør formentlig indeholde en Maksimalgrænse for denne Procent, medens Vigningsmyndigheden inden for denne Grænse maa anvende et Skøn, der tager Hensyn til den forholds- mæssige Størrelse af den Indtægt, der ikke hidrører fra Hartkornbesiddelse, samt til Forholdstallet mellem Kommunens almindelige Beskatning paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed.

Naar der er tilvebragt Skattevedtægter for alle Kommuner, ville Amdsraadene have et saadant Grundlag for Behandlingen af Skatteklager, at de Grunde, der have ledet til Duffet om at indføre en anden Over- vigningsmyndighed, formentlig ere saaledes svækkede, at Lovforslagets herom handelnde §§ 3—5 kunne bortfalde.

Den anden Hovedbestanddel af Lovforslaget søger at tilvebringe ny Skatteobjekter for Kommunerne. Ogsaa til denne Del af Lovforslaget har man i alt væsentligt kunnet slutte sig. Det gælder Beskatning af Aktieselskaber og juridiske Personer, som hidtil have været ganske fritagne for personlig Kommuneskat. Der vil herved fremkomme betydelige ny Skattefilder.